

Patkin san

priča iz usmene tradicije

Jednom davno, patka je odgajana u kokošinju.

Ne znamo kako je morske ptice došla tamo dok je još bila jaje, posebno s obzirom na to da je farma bila daleko od obale.

Ali činjenica je da je patka, odgojena i poučavana među kokoškama, bila uvjerena da je najružnija i najzapustjelija kokoš u kokošinju.

Njezine plivajuće noge i šiljasta krila bila su stvorena za plivanje i letenje – ali ona toga nije bila svjesna.

Klimala je neuredno i izazivala smijeh i podsmijeh pilića koji su je oponašali iza njezinih leđa.

Tako je odrasla osjećajući se ružno i drugačije.

No ipak je voljela taj kokošinjac – bio je njen svijet; sve što je poznavala i voljela bilo je tamo.

Ponekad, prije zore, imala je čudne snove. Plave snove o beskrajnoj vodi.

Sanjala je da pliva u oceanu kojeg nikada nije vidjela budna.

Plavi ocean. Plavi u svim svojim tonovima.

Ali kad bi otvorila oči, ponovno bi bila u poznatom kokošinju.

Bilo joj je sram čudnog izgleda i drugačijeg glasa, pa je pokušavala ostati mirna i tiha.

Kako bi se zabavila, počela je promatrati, i vidjela je mnogo toga.

Primijetila je da izvan kokošinjca rastu drveće i da u krošnjama žive druge ptice – ptice koje nisu kokoši i koje grade svoja gnijezda.

Da bi bolje vidjela, okrenula je vrat na novi način i podigla glavu – i ugledala nebo.

Koje je to nevjerojatno otkriće bilo! Nebo je bilo plavo!

Gledala je toliko dugo da joj se vrat ukočio, ali to nije bilo važno u usporedbi s otkrićem.

Nebo je bilo beskrajno, bez vidljivog kraja; mijenjalo je boju ovisno o danu i vremenu, i ptice su letjele u njemu.

Neke su letjele u velikim jatima, crtajući geometrijske uzorke – pokretne slike.

Ponekad bi poželjela, makar na trenutak, poletjeti s njima.

Ali to je bilo nezamislivo za kokoš koja jedva leti iznad zemlje.

Još manje kad je kokošinjac bio odvojen žicom od neba.

Patka je nastavila promatrati, izračunavala promjene vjetra i tako naučila kada selice prolaze.

Tajno ih je čekala.

Jednog dana, dok je obilazila svaki kutak kokošinjca, ugledala je vrata.

Kako ih ranije nije zapazila?

Noću, dok su kokoši spavale na svojim tračnicama, prišla je vratima i lagano ih gurnula – i vrata su se otvorila.

Pomišljena, izašla je nekoliko koraka, pa se brzo vratila unutra.

Bilo je to sigurnije, zar ne?

Nitko ne zna kakve su opasnosti čekale vani, niti što bi kokoši rekle da saznaju da je ona izašla.

Ali sada je znala: može.

Ljeto je prošlo, drveće je požutjelo.

Mravi su neumorno marljivo skupljali hranu za zimu.

Došlo je vrijeme.

Jednog jutra, vrlo rano, patka se probudila.

Jato ptica prolazilo je nebom.

Bez oklijevanja, otišla je do vrata, gurnula ih i, na iznenađenje kokoši, pošla van.

U početku joj je bilo teško uzletjeti – krila su joj bila ukočena od neupotrebe.

Ali njezina prava priroda vodila je njezine pokrete.

Brzim lepršanjem krila, podignula se sve više i više dok nije dosegla jato.

Tada im se pridružila i sretno poletjela prema obali, u potrazi za morem.

Patkin san, izvadak iz knjige Cuentan las estrellas, objavljene 2020. godine.

Više o Abremundos metodi na: www.abremundos.com.ar